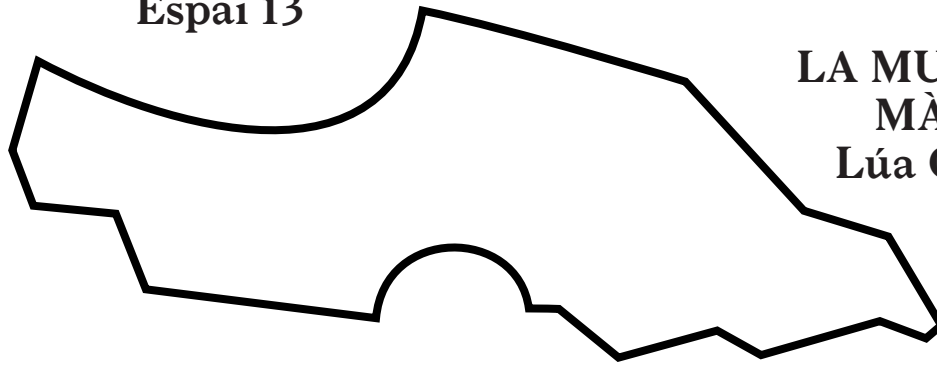

ARQUEOLOGIA PREVENTIVA Espai 13

LA MUNTANYA
MÀGICA
Lúia Coderch

Català

Espai 13

Aquesta exposició proporciona la vivència d'un lapse de temps que és estúpid. Es tracta del present, una partícula de temps que intencionadament vol ser memorable però que resulta incompleta, irremeiablement.

La muntanya màgica és una recerca a l'entorn de la paradoxa del que anomenem el "present històric": els moments que es plantegen com a memorables tenen la contrapartida de buidar-se de present. El temps s'aprimita en els presents que es planifiquen com a rellevants en tant que el present tan sols hi té cabuda com una expectativa o com un record, com a quelcom que es preveu en un moment anterior però que permanentment es projecta cap al futur.

Una anècdota que il·lustra aquesta consideració és el moment icònic en què Antonio Rebollo va disparar la fletxa que havia d'encendre el peveter i obrir els Jocs Olímpics de 1992. El vol de la fletxa era el fràgil nexa que unia el projecte dels Jocs amb la seva crònica, la indefugible narració sobre l'èxit dels Jocs. El moment estava travat com a memorable i s'havien previst els dispositius perquè la flama s'encengués en el cas que s'errés el tir. La fletxa, per tant, era l'enllaç per transferir tot d'informació gestada en el passat cap al futur, però els instants del seu vol podrien haver no existit. En realitat, *no havien d'existir*, sinó que es tractava d'un present que, com a tal, sucumbia, per assimilar-se en canvi a tot allò que estava preestablert.

La disminució de present és quelcom que ha esdevingut habitual en la ciutat que s'organitza per projectes —*la ciutat per projectes*, tal i com l'han anomenat Luc Boltanski i Ève Chapello a partir de considerar la generalització social d'una fórmula que prové del sector empresarial, l'anomenada *organització per projectes*. Concretament, en el cas de Barcelona, la muntanya de Montjuïc ha esdevingut un node important d'aquesta transmutació: des del

projecte de l'Exposició Internacional de 1929 al projecte de les Olimpíades de 1992, i amb les successives reconfiguracions de la muntanya com a recinte firal, com a pol cultural i turístic, com a "parc central", com a pulmó verd o com a "esplanada dels museus", Montjuïc s'ha demostrat com un recurs que és inesgotable a l'hora de proveir el discurs i l'imaginari que la ciutat ha requerit per organitzar la seva expansió urbana. Des de Montjuïc, per tant, no sols s'obren perspectives visuals sobre Barcelona, sinó que la muntanya s'ha posicionat com una espècie de punt de fuga des d'on es despleguen una part important dels projectes i xarxes de treball amb què la ciutat s'ha articulada des de principis de segle XX.

La muntanya màgica es planteja com un correlat d'aquesta mateixa condició de Montjuïc: per una banda, l'exposició és un contenidor inesgotable d'històries. Integra fins a setanta-dues temptatives que exploren les circumstàncies de producció del temps present a partir de tres eixos clau que, segons Lúia Coderch, articulen la percepció d'aquest temps. Amb el primer, l'artista es refereix a la sensació de present que es genera amb l'entusiasme, en el moment en què quelcom planificat com a memorable està a punt de resoldre's i se n'intensifica la vivència. En segon lloc, considera el present que es percep com a decepció, en el moment en què l'instant memorable ja ha passat i es descobreix que *tan sols* ha succeït segons el que s'havia dissenyat. Finalment, també s'apel·la a la sensació de present en tant que accident, en el moment en què la maquinària falla i es pot entreveure el seu interior —i percebre, així, la mateixa matèria de què està fet el present: simplement, d'insuficiència.

D'altra banda, però, *La muntanya màgica* va més enllà del pla de la representació. També vol proporcionar aquesta mateixa experiència: les setanta-dues històries que conté l'exposició

resulten pràcticament inaprehensibles al visitant en tant que es distribueixen al llarg dels setanta-dos dies que dura l'exposició. És la contrapartida a la seva abundància. Tota l'exposició roman tancada a l'interior del magatzem amb què l'artista ha reservat una bona part de l'espai disponible (1), el qual està fet a imatge del dipòsit municipal de Via Favència, on l'Ajuntament de Barcelona guarda escultures i material divers que ha anat retirant amb els anys de l'espai públic. Així mateix, totes les històries s'inventarien en una publicació de distribució gratuïta (2), segons una narrativa que es troba a mig camí entre un calendari i un registre de l'activitat. L'anècdota de Rebollo, per exemple, es correspon amb el número 160214 de la publicació, que es pot llegir talment com el número d'un inventari però també com una data, el 16 de febrer de 2014, que és quan tindrà lloc a l'exposició una intervenció a l'entorn dels Jocs.

En bona part, l'exposició existeix en potència: com a projecte, com a calendari, com a inventari, com a quelcom desconegut i que se suggereix com a infinitament prolífic. Però com a instant present s'haurà de viure des de l'aprimament: les setanta-dues temptatives es dosifiquen a una per dia, per instal·lar-se en algun dels pocs racons que la paret metàl·lica ha deixat disponibles.

L'exposició resol, així, la qüestió del present com un temps insubstancial per partida doble: com a vivència i com a representació. Es podria dir: *La muntanya màgica*, una exposició per

viure i veure el present com un temps estúpid. Però els mateixos projectes sobre els quals versa l'exposició ensenyen que formular un eslògan a l'entorn de la insuficiència del present és pràcticament un contrasentit. Millor deixar-ho doncs a tall d'advertència.

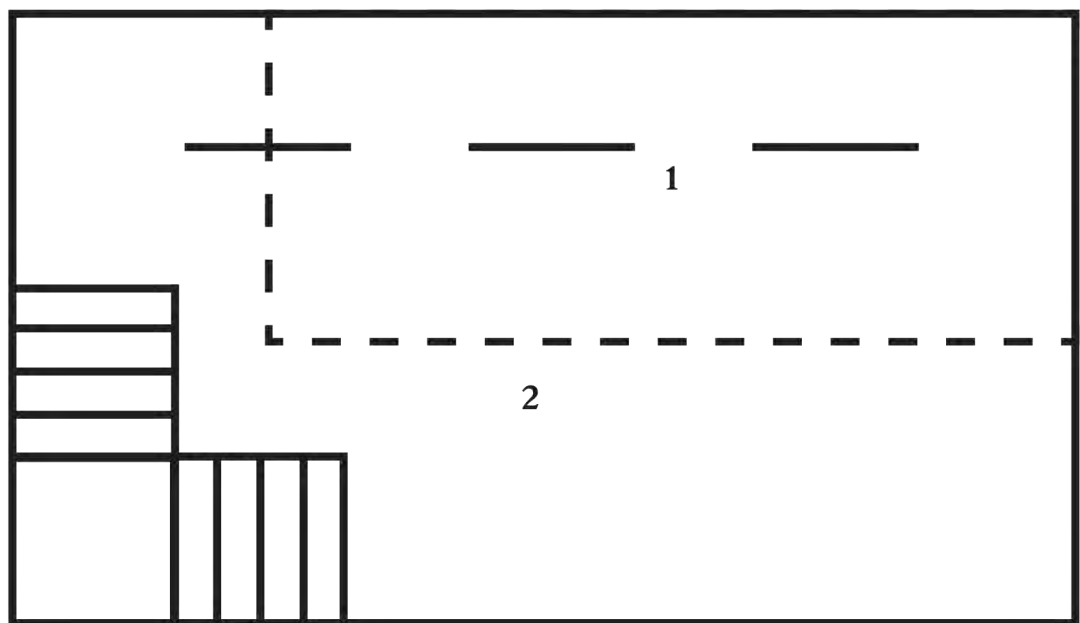
Oriol Fontdevila

Lúa Coderch (Iquitos, Perú, 1982) viu i treballa a Barcelona. Exposicions recents a Bachelos (Madrid i Vigo), Capella de Sant Roc (Valls), Pavilion (Bucarest), Espai 2 (Terrassa), SMART Project Space (Amsterdam), Arts Santa Mònica (Barcelona) i La Capella (Barcelona), entre d'altres. Beques recents: beca PAIR de la Fundació Suñol, beca per a la creació artística de la Fundació Guasch-Coranty i beca del CoNCA per a la recerca i la creació en els àmbits artístics i del pensament, entre d'altres. Està representada per la galeria Bachelos.

Agraïments del comissari: Octavi Rofes i Tirdad Zolghadr

Agraïments de l'artista: Lluís Nacenta, Adrià Sunyol, Arkadi Lavoie Lachapelle i Bachelos

Amb una sola entrada a *La muntanya màgica* pots accedir a l'Espai 13 tantes vegades com vulguis mentre duri l'exposició.

1 Magatzem
2 Publicacions

Amb la col·laboració de:

Amb el suport de:

